

Ježíš se modlil za každého z nás, když předvídal nebezpečí ztráty víry, radosti a života skrze pochyby

JAN 17, 11b -19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: ^{17,11} Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. ^{17,12} Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. ^{17,13} Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. ^{17,14} Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ^{17,15} Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. ^{17,16} Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ^{17,17} Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda. ^{17,18} Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. ^{17,19} A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.

REFLEXE

Už několikrát jsem slyšel, když někdo říká: „To není možné, někdo se za mě nyní musí modlit, když zažívám něco tak krásného.“ Dokud to člověk nezažije, asi moc nepochopí. Za každým z nás stojí modlitba Ježíše, jak jsme ji nyní slyšeli v evangeliu. O co Ježíš prosil?

Prosil o jednotu: *Otče, zachovej je, aby byli jedno jako my.* Prosil o radost: *„Toto mluvím, aby měli v sobě plnost mé radosti.“* Prosil o ochranu před Zlým: *„Prosím, abys je zachránil od Zlého.“* A naposled prosil o to, abychom byli v pravdě Božího slova: *„Posvět' je v pravdě; tvé slovo je pravda.“*

Ať už náš život prožíváme jakkoli, ať už se cítíme dobře nebo špatně, ať se nám daří nebo ne, vždy mějme na paměti: Ježíš se za nás modlil a toto nám přál:

1. Abychom byli sjednocení s Bohem a mezi sebou
2. Abychom z toho měli radost, jako měl i Ježíš radost z Otce
3. Abychom ani v nejmenším nebyli vlastnictvím Satana a hodnot, které nám podsouvá
4. A abychom byli zasvěceni do pravdy jeho slova

První tři Ježíšova přání většinou chápeme - jednotu, radost a svobodu od zla - co ale znamená být zasvěcen v pravdě? Co znamená, když se Ježíš modlil slovy: *„Pro ně se zasvěcuje, aby i oni byli posvěceni v pravdě?“*

Víme, co to znamená, když se řekne, že někdo byl zasvěcen to určitého tajemství. Prostě se člověk dozví něco, co je pro většinu neznámé a tím patří do malého okruhu lidí znajících ono tajemství.

Víme, co to znamená, když se řekne o někom, že byl zasvěcen do nějakého řemesla. Člověk se naučí vykonávat určitou činnost s jakousi lehkostí a samozřejmostí a patří mezi řemeslníky.

Víme, co to znamená, že je nějaký člověk zasvěcen Bohu, jako třeba řeholní sestra nebo vysvěcený kněz. Prostě plně patří Bohu a jeho službě.

Ježíš se pro nás zaslavil. To znamená, že se nám zcela dal, zcela se stal pro nás člověkem. Čím byl předtím? Byl Bohem a Bohem pochopitelně zůstal. Proč se stal člověkem? Aby nás ve svém lidství sjednotil či spojil se svým božstvím. Tuto skutečnost pak vyjádřil slovy. Jeho slovo se tak stává tím, co nás činí, pokud ho přijmeme a uvěříme mu, prostředkem ke sjednocení. Poslední Ježíšova prosba: *Posvět' je v pravdě, tvé slovo je pravda*, tedy znamená, že Ježíš prosí, abychom uvěřili bez výhrad jeho slovu. On, který je nazýván Božím Slovem, je přece *Cestou, Pravdou a Životem*.

Proč se tak Ježíš modlil? Jsou lidé, kteří stále pochybují. Pochybují o učení Církve, dokonce pochybují o textu samotného evangelia, tedy Božího slova. Říkají, „kdo ví, jak to tehdy vůbec Ježíš říkal a myslel. Kdo ví, co si Církev sama k tomu dodala a co vypustila.“ A tím se dostávají právě do situace, kterou Ježíš předpokládal, že nastane. Proto se Ježíš modlil o jednotu s Bohem.

Mezi pochybujícím člověkem a Bohem nastane propast, protože když člověk zpochybní evangelia, a svědectví víry křesťanských generací, co mu zůstane? O co se může takový pochybovač opřít, než jen o svoje matné představy. S nejistotou a slovy, „kdo ví, jak to všechno bylo,“ ztrácí takový pochybující i radost z blízkosti Boha. Proto se Ježíš modlil o radost.

Ježíš ani na okamžik nepochyboval o svém Otci a svém poslání, či jeho slovu. Proto neztratil ani radost, ani vědomí, kým je a mohl nás do této své jistoty vzít. Ztráta víry a radosti člověka vede do mlhy vlastních představ vedených skrytou pýchou a to je oblast, kde vládne Zlý, Ihář od počátku, pochybovač a nepřítel Boha i člověka. Proto se Ježíš modlil o ochranu před Zlým.

Proto Ježíš prosil, abychom byli zaslaveni do jeho slova. Zaslavení, tedy ponoření do Boží komunikace bez jakýchkoli výhrad ke způsobu, jak se Bůh komunikovat rozhodl.

Mluví se o kritickém rozumu. Jistě je to dobře. Jistě je dobré dát rozumu kritéria, podle kterých se budeme rozhodovat. Ale každé takové filozofování musí být ponořeno do reality života, aby to bylo pro všechny k životu.

- Základním kritériem je otázka: co to přinese všem, kdo by se takto rozhodovali? Je-li cílem bezvýhradné spojení s Bohem - je to dobré a přínosné kritérium.
- Je-li kritériem, hluboká a trvalá radost člověka zvláště i nesnázích života. Je to dobré kritérium.
- Je-li kritériem dar svobody od Zlého a všech hodnot zla, potom je to dobré kritérium.
- Abychom však nezůstali jen u svých představ a nekroužili jen kolem sebe, je třeba korekce z vnějšku. Boží Slovo je vnější a tak splňuje i toto další kritérium kritického rozumu.

Ze zkušenosti víme, že kdo žije podle Božího slova, je plný života, radosti a svobody od zla. Toto přece vede k životu. Kam vede stálé pochybování a nadřazení sebe nad to všechno? Jaké byly konce Jidáše? Jaké byly konce těch, kdo Boha odmítli, ba celých společností? V tom je zkušenost dějin.

Abychom takto nedopadli, protože pokoušen bude každý, právě za tyto chvíle pochybností a nejistoty se modlil Ježíš. A každý člověk může hmatatelně pociťovat tuto jeho modlitbu, pokud si ji připustí. Nikdo nemusí být nikdy sám, on je stále s námi a jeho slovo a modlitba platí.